

Broholmeren

Broholmeren er en rekonstruktion af Den Gamle Danske Hund, som blev fremavlet ved hoffet i midten af det 16. århundrede blandt andet på grundlag af store engelske Mastiff-hunde. I midten af det 19. århundrede var den fynske renæssanceborg Broholm centrum for avlen, og racen blev registreret og anerkendt under navnet Broholmshunden. Indavl og svigtende interesse for de store hunde medførte, at racen gik stærkt tilbage i antal i starten af det 20. århundrede, og den sidste stambogsførte Broholmer døde i 1956.

Racens nyere historie begynder i 1974, hvor en lille kreds af entusiastiske avlere satte sig som mål at genskabe Broholmeren. Der blev fundet nogle få dyr, som i udseende svarede til de gamle racebeskrivelser. Ved avl med disse og en hård sortering er det lykkedes at genskabe en bestand, som i størrelse, udseende og temperament svarer til de gamle billeder og beskrivelser. Avlerne er organiseret i Broholmerselskabet, og racen er internationalt anerkendt.

Fænotype

Broholmerens pels er enten rødgylden, gul med sort maske eller sort. Nogle af hundene har en hvid brystplet og er hvide på poter og halespids. Øjnene er ravfarvede både i lyse og mørke nuancer.

Broholmeren har et meget kraftigt forparti med et bredt og dybt bryst samt et stort og bredt hoved. Den har en forholdsvis lang ryg og en lige overlinje. Skulderhøjden på hannerne ligger omkring 75 cm, og tæverne er omkring 70 cm høje ved skulderen. Hannerne vejer mellem 50 og 70 kg, mens tæverne vejer mellem 40 og 60 kg.

Temperamentmæssigt beskrives Broholmeren som omgængelig, godmodig og rolig, men dog vagtsomt.

Dansk/Svensk Gårdhund

Tidligere var der brugshunde på hvert eneste landbrug i Danmark. Den mindste og kvikkeste var ofte en rottehund. Den lille gårdhund blev næsten fortrængt af fremmede hunderacer, som kom til landet, men der er nu atter interesse for avl med racen. Som navnet antyder, findes Gårdhunden også i Sverige, hvor den tidligere var meget almindelig i den sydlige del af landet. Avlsarbejdet foregår i et dansk-svensk samarbejde. Bestanden af godkendte avlsdyr var i 1998 på ca. 250 tæver og 150 hanhunde. Avlen er organiseret i Dansk/Svensk Gårdhundeklub, og racen er godkendt af Dansk Kennel Klub.

Fænotype

Pelsens farve er dominerende hvid. Racen har aftegninger og småpletter i farverne sort, gylden, brun og/eller beige. Pelsen er hård, kort og glat. Den Dansk/Svenske Gårdhund er en lille og ret kompakt hund. Det trekantede hoved virker en anelse lille i forhold til kroppen. Mange af gårdhundene har medfødt stumphale. Tævernes skulderhøjde ligger omkring 32-35 cm, mens skulderhøjden for hannerne ligger på 34-37 cm. Racen beskrives som vågen, intelligent og livlig.

Gammel Dansk Høsehund

Denne hunderace er oprindeligt fremavlet i Danmark til jagt på fuglevildt. I den første halvdel af det 20. århundrede blev den gamle danske race fortrængt af især engelske og tyske jagthunderacer. I de seneste 50 år har racen oplevet en renæssance og er nu talrigt repræsenteret i Danmark. I avlsarbejdet lægges der stor vægt på racens brugsegenskaber. Avlerne er organiseret i Klubben for Gamle Danske Høsehunde, og racen er godkendt af Dansk Kennel Klub.

Fænotype

Gammel Danske Høsehund er en middelstor og kraftigt bygget hund. Dog er der stor forskel på eks-

teriør mellem hanner og tæver. Mens hannen har en god tyngde, er tæven lettere og mere livlig. Racen har et bredt og dybt bryst, ryggen er muskuløs, og halen er ret højt placeret. Pelsens farve er dominerende hvid med få store aftegninger og mange småpletter i varierende brun farve. Hårlaget dækker hele kroppen og er kort og tæt. Hannernes skulderhøjde ligger mellem 54 og 60 cm, mens tævernes skulderhøjde ligger mellem 50 og 56 cm. Vægten er henholdsvis 30-35 kg og 26-31 kg. Temperamentet er roligt, beslutsomt og modigt. Den er rigtig god til at holde kontakt med jægeren.

Dansk Spids

Racen hører til gruppen af nordiske spidshunderacer og er tidligere kendt under betegnelser som grønlanderspids, ulvespids og senest som samojedespids. Den var tidligere udbredt som brugshund på de danske landbrug, men siden 1880 blev den mest brugt på de større gårde som børnenes hund på grund af dens venlige gemyt. Racen har aldrig haft en standardbeskrivelse, og den gik stærkt tilbage i antal. Siden 1989 er der arbejdet på at få racen gjort stabil og typefast med henblik på at få racen anerkendt. Bestanden består af ca. 80 tæver og 75 hanhunde, og avlsarbejdet sker under opsyn og ansvar af Dansk Kennel Klubs udvalg for nationale og glemte racer. Avlerne er organiseret i Selskabet for Dansk Spids, som er en interessegruppe under Dansk Kennel Klub.

Fænotype

Pelsens farve er ensfarvet og ret lys (bisquitfarvet),

men bliver mørkere med alderen. Pelsen er halvlang, men stritter ikke ud fra kroppen. Halen er busket, og den bæres oprullet på ryggen. Håret i hovedet er kort. Det samme gælder for benene bortset fra faner på bagsiden. Hvalpene fødes med sorte snuder, men størstedelen af hundene får brune snuder med alderen. Den Danske Spids er en lille hund. Bygningsmæssigt er hunden længere end den er høj. Tævernes skulderhøjde skal helst ligge mellem 39 og 46 cm, mens hannernes skulderhøjde skal ligge mellem 43 og 49 cm. Hundens lige og parallelle ben er hverken kraftige eller spinkle, og den bevæger sig effektivt og let.

Andet

Den Danske Spids er en børneglad hund, der beskrives som lærenem, livlig og venlig med en snært af reserverthed over for fremmede.

